

Resan till evigheten

Malin är på väg. Hennes pulsar dunkar hårdare och hänsynslösare än tåghjulens slag mot rälsen. Hennes stela kropp följer tågets krängningar och skakningar - motsträvt som ett olydigt barn. Hon är rädd. Fruktsamt rädd.

Nu sitter hon där - på väg bort från småstaden - bort mot något främmande. Hon försöker se ut genom fönstret, som, även om det inte varit mörkt ute, inte ger henne mer än ett smutsgrått, suddigt, sista förstulet avsked. Hon ser ljusen flykta förbi i tidig morgondimma, gör en liten gest, trots att tåget skenar alldeles för snabbt för att någon skulle kunna hinna uppfatta den, tänker på arbetskamraterna, när tåget saktar in farten vid de nedfällda bommarna vid sjukhuset, sedan hör hon bara dunket och känner ensamheten sakta komma krypande. Hon kurar ihop sig i hörnan vid fönstret, ser de slitna, trasiga och solkiga sittdynorna på andra sidan av kupén, ser det ruttna bananskalet, de torra apelsinskalen, de krökta, brunfärgade cigarrettfimparna, askan och dammet.

Hon hör röster från kupén bredvid - glada, sociala röster - och känslan av övergivenhet sitter där - alldeles intill henne. Hon lutar sig bakåt och blir varse, hur kuddarna på den ensamma sidan hänger som gamla, väl använda ryggsäckar, hur de små nattlamporna lyser och blinkar i takt med slagen mot rälsen. Gryningen kommer sakta krypande över skogstopparna, men än så länge speglar sig kupén i det solkiga fönsterglasat. Nu upptäcker hon siffrorna ovanför varje sittplats, och hon räknar nio, tio, elva, tolv, vänder på huvudet och läser - tretton. Malin har aldrig varit skrockfull, men när hon sitter där i sin ensamhet, börjar hon fundera. - Det är trettondag jul idag, tänker hon, och varför är hon ensam i kupén, och varför nummer tretton, och varför, och varför...

Medan hon sitter där och undrar, går det upp för henne, varför hon inte tvekat en enda sekund över att göra denna resa. Hon tror, att resan egentligen påbörjades långt innan tåget satte sig i rörelse. Malins tankar skenar iväg lika snabbt som tåget, och hon har ett filosofiskt resonemang med sig själv.

-Är det längtan efter evigt liv, som gör att hon sitter här, frågar hon sig? Hon har ju aldrig kunnat acceptera, att hon en gång inte längre kommer att vara bland de levande. Hon anser, att de människor som gjort något stort i livet aldrig dör, hon menar, att de tillhör evigheten. Och det är den evigheten hon vill tillhöra. Hon vill vara odödlig.

Hennes tankar blandar sig med dunket från hjulen, hon vet att tåget för henne till ett nytt mål, till en ny framtid och hon tror just nu på Ödet.

Evighetskänslan - att hon nu gör något stort - något odödligt - fyller hela hennes hjärta - där - just där - på hennes utstakade plats nummer tretton. Malin är på väg med sin rädsla till evigheten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kristina E.Bohlin med Poeter.se id #34605 innehar upphovsrätten